

New York Timesi bestsellerite autor

Brenda Novak

Mereäärne raamatukogu

Romaan

Originaali tiitel:
Brenda Novak
The Seaside Library
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või juba lahkunud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Brenda Novak, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06428323
ISBN 978-9949-87-096-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kathy Allbritton Bennettile, lugejale ja sõbrale,
kes on minu ja teiste toetamiseks nii palju teinud.
Ta on mitte ainult reisinud, et minuga isiklikult kohtuda,
ta on ka väga aktiivne raamatugrupis,
mille ma Facebookis mitu aastat tagasi lõin,
osaleb igakuistel kokkusaamistel, teeb postitusi,
et grupi teisi liikmeid esile tuua ja neil sõbruneda aidata,
tellib Brenda Novaki raamatute üllatuskarpe
(mille kallal me kõvasti tööd teeme!)
ja teeb igal aastal läbi Brenda Novaki lugemise ülesande.
Ja ta ei piirdu sellega! Ta läheb veel palju kaugemale,
pakkudes lõbusaid kingitusi paljudele teistele lugejatele
selles grupis, mis on täielikult tema enda idee.
Kathy, aitäh sulle, et kõigi päeva pisut säravamaks muudad!*

üks

Marinersi saar nägi välja nagu tühi võtteplats – rõõmus ja rikkumatu, aga kõigest fassaad –, kuni hooaeg kätte jõudis. Siis tundus, justkui oleks režissöör „Võte!“ karjunud ja turistide vool tõusulainega kohale valgunud.

Pärast pikka üksluist talve ei jõudnud Ivy Hawthorne sooje suvepäevi ära oodata. Ta armastas päikest ja liiva ja õnnelikke puhkajaid, keda tuli karjakaupa saare kallitesse suvemajadesse, puutumatu tele randadele ning eksklusiivsetesse poodidesse ja restoranidesse. See sissevool tekitas mõnusa tempomuutuse, eriti sel aastal, kui udu ja halb ilm olid ühenduse saare ja maismaa vahel sagedamini kui tavaliselt katkestanud, piirates kaupu toovate laevade ja lennukite tegevust, mis oleksid muidu regulaarsemalt tulnud ja läinud.

Pärast nii rasket talve oli suvi sõna otseses mõttes sõõm värsket õhku. Aga sel aastal lubas see isegi enam kui tavapäraselt elevust. Ivy ootas pikisilmi kohtumist Ariana Prince'iga, eluaegse sõbraga, kes oli koos temaga Marinersil üles kasvanud. Ariana elas nüüdsel ajal New York Citys ja ehkki oli palju otselende, mis kestsid vaid tunni, oli ta saare regulaarse külastamise kümme aastat tagasi lõpetanud – umbes sel ajal, kui ta Yale'i lõpetas.

Ta ei hoidnud enam ka väga sageli ühendust. Veel mõne nädala eest oli ta töötanud linna ühe suurema kirjastaja juures toimetajana

ning väitnud, et ei pääse tulema. Aga Ivy juhatas saare ainukest raamatukogu ja ta teadis, kuidas raamatutööstus toimis. August oli aeglane kuu, sest see jäi suurte müügiperioodide vahele, seega võttis enamik toimetajaid just siis puhkuse. Ariana oleks saanud igas augustis mõneks päevaks või nädalaks tagasi tulla, kui oleks seda tahtnud.

Vähemalt nüüd oli ta tulemas. Ja mitte ainult nädalaks. Ta jääb Marinersile kogu suveks. Ivy lootis, et see hakkab olema nii nagu vanadel aegadel. Aga ta ei suutnud vältida mõningast ärevust. Ariana oli töölt ära tulnud, kuid tema jutt oli puiklev, kui ta rääkis selle põhjusest, sellest, mida ta kavatseb nüüd ette võtta ja kas ta läheb suve lõppedes New Yorki tagasi. Miks? Ja miks tuleb ta tagasi sel suvel, kui oli nii paljudel teistel tulemata jätnud?

Pidades silmas hiljutisi lehepealkirju, oli Ivyl õõnes tunne, et ta teab, mis tema sõpra tõmbas. Aga ta ei tahtnud isegi mõelda otsusele, mille nad olid nii palju aastaid tagasi langetanud. Mis tehtud, see tehtud. Ta ei tahtnud endas kahelda. Tema ja Ariana olid tegutsenud nii, nagu neile oli tol hetkel õige tundunud.

Ta tõrjus mälestuse, mida ta oli kaks aastakümnet alla surunud, oma aju kaugeimatesse soppidesse tagasi, ning püüdis sellega kaasnevat ärevust maha raputada. Loodetavasti ei pea nad üldse minevikust rääkima.

Aga kui tema telefon helisema hakkas ja kui ta vaatas ilukirjan-duse osakonna seinal rippuva kella poole, sest ootas Arianat iga hetk sisse astuvat, näis see üsna pahaendeline, et helistajaks oli too ainuke inimene, kes oli samuti seotud sellega, mis nende keskkooli esimesel aastal juhtunud oli.

„Halloo?“

„No terekest.“

Cam Staffordi hääl kõlas sama muretult nagu alati. Aga tema kõne ajastus muutis ärevuse, millega Ivy oli sõdinud, hullemaks. „Mis uudist?“ küsis ta.

„Melanie ütles, et sattus Anchors Always mulle lõunasööki toomas käies Ariana vanaemaga kokku. Kas sa teadsid, et Ariana on saarele tulemas?“

Ivy tardus. Melanie oli neljandat aastat Cami naine. Cam oli neist kolmest ainuke, kes oli abielus, ja just see, et ta Melaniet nii sageli nende lapsega saarel nägi, oli veennud Ivyt jätma kõik nii, nagu oli, hoolimata sellest, mida uudistes räägiti. „Ee... jah. Mul oli plaanis sulle sellest rääkida. Ariana helistas mulle mõni päev tagasi ja ütles, et tuleb suveks siia.“

„Miks ta mulle ei helistanud?“

Sügaval sisimas ta ju kindlasti vähemalt kahtlustas selle põhjust, või mis? Nad olid üritanud eluga edasi minna pärast seda, mis oli juhtunud, ja mõnda aega oli kõik tundunud hästi olevat. Teismelisena oli saladus, mida nad kolmekesi jagasid, neid ehk isegi lähedasemaks muutnud. Nad olid mõlemad Cami imetlenud ega kahelnud temas põrmugi.

Aga pärast kooli lõpetamist hakkas kõik muutuma ja koos muutusega tõusis pinge. Tundus peaaegu, nagu oleks too öö tõmmanud nende kolme ümber nähtamatu kummipaela. Kui nad oma eluga edasi liikusid ja lahku kasvasid, see muudkui venis ja venis, kuni... mis? Kas see lõpuks katkeb, lastes neil elada oma elu ilma sõpruse- ja lojaalsusekoormata, mis oli neid seni sidunud? Või aheneb see kummipael järsku ja tirib neid kolme kokku tagasi?

Kas seda Ariana naasmine tähendabki? On see minevik, mis ta lõpuks Marinersile tagasi toob?

„Ta ilmselt lootis, et mina sulle sellest räägin,“ ütles Ivy, vihjates, et see oli hooletusviga. „Mul on olnud lihtsalt nii pagana kiire, et... noh... lükkasin seda muudkui edasi, mõeldes, et räägin sinuga varsti ja...“

Ivy jättis lause pooleli, sest ei suutnud veenvat lõppu välja mõelda. Ta oleks võinud Camile vähemalt sõnumi saata. Ja ometi... miski oli teda takistanud. Viimasel ajal, isegi enne, kui uudis avalikuks tuli, oli ta leidnud end meest pigem vältimas.

„Kuidas ta saab kogu suveks jääda?“ küsis Cam, justkui Ivy ei olekski andnud talle kõige uskumatumat ja ebaloomulikumat vastust. „Aga tema töökoht?“

„Tuleb välja, et tal ei ole seda enam. Ta ütles, et oli koha üles öelnud.“

„Miks? Ma arvasin, et ta armastab oma tööd.“

„Ta armastab raamatuid. Võib-olla ta pigem kirjutaks ühe ise.“

„Ta tuleb siia kirjutama?“

„Kes teab? Aga kui keegi suudab lagedale tulla järgmise suure Ameerika romaaniga, on see tema.“ Ariana oli ühtaegu andekas ja tark. Aga ta oli ka tundlik inimene ja kaldus kõlbeliselt küsitavate valdkondade pärast rohkem muretsema kui enamik inimesi. See oligi Ivy närviliseks teinud. Võib-olla oli too kahekümne aasta tagune öö Arianat kogu aeg rõhunud või siis oli ta nende teo moraalsuse osas meelt muutnud.

See ei oleks Cami jaoks hea uudis. Eriti nüüd.

Olles jäänud nii kauaks vale juurde, mida nad olid nii pikka aega rääkinud, ei oleks see ka Ivy jaoks hea uudis.

„Tema vanaema hakkab üsna nõrgaks jääma,“ jätkas Ivy. „Ariana võib tulla selleks, et olla koos temaga.“

„Ta võib ka otsida kohta, et end koguda, kuni otsustab, mida oma ülejäänud eluga peale hakata,“ vastas Cam.

„Tõsi. Ta ei öelnud mulle. Ta oli vaevu öelnud seda, et kavatses saarele tulla, kui talle tuli teine kõne ja ta pidi meie vestluse lõpetama.“

„Millal ta siia jõuab?“

Ivy kõhkles, kuid ei tundnud lõpuks, et tal oleks mingit põhjust käituda nii, nagu ta seda ei teaks. Näiliselt ei olnud nende kolme vahel midagi muutunud. Ta võib salgamisega lihtsalt probleeme tekitada. „Täna.“

„Täna?“ kordas mees üllatunult.

„Jah. Ta peaks iga hetk raamatukogust läbi astuma.“

„Kas te kaks lähete täna õhtul välja? Kui nii, kas võin koos teiega tulla?“

„Muidugi,“ kuulis Ivy end ütlemas. Ta ei saanud mehele haiget teha. Too oli olnud nende parim sõber sellest ajast, kui tema perekond põhikooli ajal saarele kolis. Nad kolm olid peaaegu kõike koos teinud. Ei olnud palju lapsi, kes aastaringelt saarel elasid, eriti selliseid lapsi, kes nii hästi läbi said nagu nemad. Nad olid alati selle eest tänulikud olnud, et nad üksteisel olemas olid.

„Tore. Suurepärane. Helista mulle kohe, kui ta kohale jõuab.“

Cam paistis tundvat kergendust, et nad teda endiselt kaasavad – või kujutas ta seda lihtsalt ette. „Teen seda. Kuidas on Melanie ja väikese Camillaga? Kas ka nemad tulevad?“

Sel korral oli Cam see, kes enne vastamist wait oli. „Ei. Melanie läks pärast mulle lõunasöögi toomist Bostonisse. Ta läks oma perekonda külastama ja võttis Camilla kaasa.“

„Kui kaua ta ära on?“

„Ma ei tea,“ vastas mees.

See näis pisut veider vastus. Kas ta ei peaks oskama öelda, millal ta naine ja tütar tagasi tulevad?

Ivy surus alla soovi talle peale käia. Nad olid üsna lahku triivitud sellest ajast, kui Cam abiellus, nii et säärane isiklik küsimus võinuks tunduda pealetükkiv. „Hea küll. Sel juhul oleme siis vaid meie kolm.“

„Jah, nagu vanadel aegadel.“

„Kõlab hästi. Ma saadan sulle sõnumi, kui oleme restorani välja valinud,“ ütles Ivy ja lõpetas kõne, kui raamatukogu uks avanes ja Ariana sisse astus.

Raamatukogu ei olnud muutunud. Selle oli rajanud Richard Taylori vanim poeg, Ivy emapoolne vaarvanaisa ja vaalaõlikaupmees. Asutatud Marinersis üheksateistkümnenda sajandi alguses, säilitas see oma algupäraste mahagonist raamaturiulite ja teisele korrusele viiva keerdtrepiga vana maailma sarmi. Messinglambid, möödunud ajastu koopiad, ja peatoega nahktoolid olid seatud ümber mitmete laudade, et anda ruumile sooja, kodust tunnet.

Arianale oli alati meeldinud siia tulla. Raamatukogu pakkus pöörasel turismihooajal mitte ainult rahu ja vaikust, see aitas rahuldada ka tema teadmistejanu. Ja sellel oli oluline roll selles, kuidas ta kohutus Ivyga. Enne kui Ivy vanaema Hazel teise ilma läks, oli ta kindlalt otsustanud, et tema esivanemate jõupingutused ei või olla asjatud ja et kogud, millega nad olid alustanud, peavad olema kättesaadavad ja korralikult säilitatud. Seega oli Hazel alati, kui ta Ivyt hoidis,

lapse siia toonud. Ja kuna Ariana vanaema Alice oli see, kes Arianat koolieelsetel aastatel kasvatas ja elas Hazeliga väga lähestikku, kutsus Hazel Alice'it ja Arianat endaga kaasa. Kaks vanaema viisid oma lapselapsed Story Time'i, enne kui rannas piknikku pidades lõunat söid, juhul kui ilm oli piisavalt soe. Aga kui väljas oli külm ja vihmane, joodi kuuma kakaod ja söödi üks Joy Denizeni küpsetatud hõrk saiake Baked With Love'is, mis oli saare pagariäridest kõige kuulsam.

Need käigud olid Ariana ühed varasemad mälestused. Üksnes raamatukokku sisse astumine ja trükitud paberi ning mööbli poleerimise vahendi tuttava lõhna tundmine viis ta neisse idüllilistesse päevadesse tagasi. Nostalgia oli peaaegu piisav, et panna teda unustama põhjust, miks ta oli saarele tagasi tulnud.

Peaaegu. Aga mitte täiesti. Ta oli olnud eriti viimasel ajal nii piinatud, et ta polnud kindel, kas üldse miski suudaks seda teha.

„Oh jumal küll! Pärast nii pikka aega!“ hüüatas Ivy, kui ta laenutusleti tagant välja tuli ja Ariana oma embusse tõmbas.

Ariana lasi end kallistada, aga tõmbus esimesel võimalusel eemale. Ehkki tal oli hea meel oma kauaaegset sõpra näha, ei tahtnud ta lasta end tagasi tõmmata armastuse-, kohustuse- ja lojaalsusevõrku, mis oli teda vangistanud siis, kui ta oli vaid kuusteist. „Kuidas sul läheb?“